

Arrest

nr. 117 191 van 20 januari 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GEEL, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Geel van 8 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 mei 2012 dient de verzoekster een aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in functie van haar Oostenrijkse zoon.

1.2 Op 8 oktober 2012 neemt de burgemeester van de stad Geel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 S1, eerste lid / 51 S1, derde lid / 51, S2, tweede lid / 52, S3 / 52, S 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

~~aanvraag voor een verklaring van inschrijving~~ of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of ~~van een identiteitskaart voor vreemdelingen~~, die op ...29/05/2012 werd ingediend door :

Naam: S(...)

Voorna(a)m(en): S(...)

Nationaliteit: Turkije

om de volgende reden geweigerd :

☐ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, eerste lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

☒ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; attest onvermogen van de vreemdeling in het land van herkomst ontbreekt.

☐ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :

☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30dagen. "

2. Over de rechtspleging

2.1 In haar verzoekschrift duidt de verzoekster als tegenpartij aan de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is evenwel van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659; RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr.121.147).

De bestreden beslissing vormt de toepassing van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en verwijst er ook naar. Voormeld artikel luidt als volgt: "Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." Aangezien de bestreden beslissing uitsluitend getroffen werd door de burgemeester van de stad Geel, wordt in casu enkel de burgemeester van de stad Geel opgeroepen en aangeduid als verwerende partij.

2.2 De Raad stelt vast dat de verweerder in de voorliggende zaak nagelaten heeft om binnen de toepasselijke termijn een administratief dossier over te maken. Evenmin heeft de verweerder een nota met opmerkingen overgemaakt.

Artikel 39/59, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”

Conform voormeld artikel wordt het beroep behandeld op grond van de stukken opgenomen in het rechtsplegingsdossier en worden de door de verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekster niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De beslissing is tweërlei gebrekkig gemotiveerd.

Ten eerste is als weigeringsmotief enkel en alleen opgegeven dat het attest van onvermogen uit het land van herkomst ontbreekt.

Verzoekster heeft evenwel een begeleidende brief bijgevoegd met 18 bijlagen!

Daarin staat uitgelegd dat het pensioen van verzoekster en haar man onvoldoende is om rond te komen in Turkije.

Verzoekster heeft een tabel opgemaakt met haar inkomsten en uitgaven. De uitgaven zijn volledig gedocumenteerd en vertaald naar het Nederlands. Hieruit blijkt dat zij maandelijks een tekort hebben van 508.06 Turkse Lire.

Ook de zoon heeft een verklaring opgesteld.

Verwerende partij heeft geen enkele moeite gedaan om te antwoorden op deze 2 brieven en weerlegt op geen enkele wijze de inhoud daarvan.

Ten tweede is niet gemotiveerd waarom verzoekster het grondgebied zou dienen te verlaten.

De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond."

3.2 De verweerder heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt.

3.3 Beoordeling

3.3.1 Voorafgaandelijk

Onderhavig beroep heeft als voorwerp de beslissing van de burgemeester van de stad Geel tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond waarop de verweerder zich hiertoe steunt is artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit.

De verzoekster verwijst naar rechtspraak waarin wordt gesteld dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten één beslissing met één motivering

betreft. Het komt de Raad toe om te onderzoeken of het werkelijke voorwerp van het beroep bestaat uit één enkele dan wel meerdere, van elkaar te onderscheiden beslissingen.

Dienaangaande merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling de nodige bewijsstukken heeft bijgebracht om aan te tonen dat hij of zij aan de in voornoemde bepaling gestelde voorwaarden voldoet. Wanneer hij vaststelt dat de betrokken vreemdeling familielid in opgaande binnen de bij artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit gestelde termijn niet de vereiste bewijsstukken heeft overgemaakt, dient de verweerder jegens deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen. De vaststelling dat een vreemdeling de vereiste bewijsstukken niet heeft overgemaakt, leidt echter niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een ander verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven.

Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling binnen de gestelde termijn niet aantoonst dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, komt het hem derhalve toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet op andere gronden wettig in het Rijk verblijft zodat desgevallend kan worden overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan immers slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan op haar beurt als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is dus niet zo dat de eventuele onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten ook meteen de onwettigheid van de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert. Het gegeven dat het met de weigeringsbeslissing gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer wordt weggenomen door de vernietiging ervan, laat de wettigheid van deze weigeringsbeslissing op zich dan ook onverlet. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924)”* en dat *“de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd”* (RVV 28 juni 2011, nr. 64 084), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit, volgens dewelke het gemeentebestuur wanneer de vreemdeling na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, hij de aanvraag weigert *“door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te*

verlaten bevat”, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen in een akte – het instrumentum - worden geformaliseerd, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Het standpunt van de verzoekster dat de bestreden beslissing een één en ondeelbare beslissing uitmaakt, kan dan ook niet worden bijgetreden.

In de mate dat de verzoekster verwijst naar het arrest nr. 220.340 van de Raad van State, dient te worden opgemerkt dat dit arrest niet handelt over de problematiek van het één en ondeelbaar karakter van een *“bijlage 20”*, maar over de kwestie of het bestuur al dan niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt om in deze bijlage 20 een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

3.3.2 Omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten

De verzoekster voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekster meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Zij verwijst hiertoe naar 's Raads arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals besproken onder punt 3.3.1, laat het feit dat de aanvraag van de verzoekster tot verblijf van meer dan drie maanden heeft afgewezen, niet toe automatisch te besluiten dat de verzoekster niet legaal in het Rijk verblijft. Dit blijkt ook reeds uit de bewoordingen van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit, waarin duidelijk gesteld wordt dat de bijlage 20 *“desgevallend”* een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het gebruik van het woord *“desgevallend”* sluit uit dat het gemeentebestuur over geen enkele discretionaire bevoegdheid zou beschikken om dergelijk bevel af te leveren.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verweerder dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet verder gemotiveerd diende te worden aangezien er ter zake geen discretionaire bevoegdheid zou bestaan. Er dient echter te worden opgemerkt dat het eventuele gebrek aan discretionaire bevoegdheid, *quod non in casu*, het bestuur nog niet vrijstelt om te voldoen aan vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is overigens zo dat slechts door het respecteren van deze verplichting kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn repliek.

De Raad stelt vast dat de bestreden ‘bijlage 20’ als volgt is geformuleerd:

“in uitvoering van artikel 52, §3, (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/05/2012 werd ingediend door [...]

om volgende reden geweigerd:

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; attest onvermogen van de vreemdeling in het land van herkomst ontbreekt.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”.

Uit deze motivering blijkt dat enkel met betrekking tot de weigering van de verblijfskaart wordt gerefereerd aan artikel 52, §3, (1) van het vreemdelingenbesluit.

Door in de voorliggende zaak over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in enige motivering in rechte en in feite, is de verweerder dan ook tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het gebrek aan formele motivering van dit bevel verhindert de verzoekster om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen tegen deze beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.4 Omtrent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Ook ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht. Het betoog ter ondersteuning van het middel heeft betrekking op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 26 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing als weigeringsmotief enkel vermeldt dat het attest van onvermogen uit het land van herkomst ontbreekt, terwijl zij wel een tabel heeft overgemaakt met haar inkomsten en uitgaven waaruit blijkt dat er in het land van herkomst een maandelijks tekort is van 508.06 Turkse lire en dat ook haar zoon een verklaring heeft opgesteld, terwijl op deze elementen niet wordt geantwoord en de inhoud ervan niet wordt weerlegd. Aldus voert de verzoekster in wezen aan dat de motieven die haar in de bestreden beslissing werden meegedeeld deze beslissing niet in feite en in rechte kunnen verantwoorden.

Aangezien de verweerder nagelaten heeft om het administratief dossier over te maken, worden de door de verzoekster vermelde feiten bewezen geacht. De Raad neemt dan ook aan dat de verzoekster aan de verweerder een inkomsten- en uitgaventabel heeft overgemaakt waaruit een maandelijks tekort van 508.06 Turkse lire blijkt en dat ook de zoon van de verzoekster een verklaring heeft opgesteld omtrent het onvermogen van de verzoekster in het land van herkomst.

De motivering van de bestreden beslissing, waarbij enkel gesteld wordt dat het attest van onvermogen in het land van herkomst ontbreekt, laat niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekster voorgelegde inkomsten- en uitgaventabel en de verklaring van haar zoon, niet kwalificeren als een bewijs van onvermogen. Uit de door de verzoekster vermelde feiten blijkt nochtans dat zij haar onvermogen in het land van herkomst met deze stukken heeft willen staven. Gelet op het ontbreken van het administratief dossier waardoor de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld om te onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen en

gelet op het feit dat het bewezen moet worden geacht dat de verzoekster stukken heeft bijgebracht die haar onvermogen in het land van herkomst betreffen, is de Raad van oordeel dat de verweerder *in casu* zijn besluit dat de verzoekster binnen de gestelde termijn niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, niet op deugdelijke wijze heeft gemotiveerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.3.5 Uit het voorgaande volgt dat zowel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als het bevel om het grondgebied te verlaten, dienen te worden vernietigd. Er hoeft dan ook geen onderzoek te worden gevoerd omtrent de overige aangevoerde schendingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beide bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Geel van 8 oktober tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE